

תמרורים

החצי השני

נחוג ♦ בכפר-סבא, יוסי-הולדתו 70' של **נפתלי בן-משה**, לשעבר מזכיר מפ"ם ומראשי הסתדרות העובדים (ראש המחלקה לדמוקרטיה תעשייתית). בן-משה, יליד טרנסילבניה, איזורהספר בין רומניה להונגריה, היה בראשית דרכו בארץ פועל-בניין, סולל-כבישים ומתגרב לצבא הבריטי של מלחמת-העולם, שגם, כאשר נכנס לפעילות פוליטית, לא נטש, במשך תקופה ממושכת, את עמל-הכפיים: חצי יום עשה כפועל-בניין וחצי יום ככתב יומון מפ"ם, עד הסיפור.

נשר לתעלה

נפטור ♦ בחיפה, בגיל 87, קשיש חיילי צה"ל, **תת-אלוף דודי לסי**.

חייל לסקוב חשוכה לכל בעייה

קובי, איש חיל-ההנדסה עד יומו האחרון. לסקוב, מפקד יפ"ח (יח"ר) רת-הפיתוח של אגף-האפסנאות בצ"ח (ל), ממציא ומאלתר כחסד עליון, היה בנו של רופא סיבירי, שלמד אדריכלות, מיקצוע שבו השתמש, עד עלה ארצה דרך סין, על-מנת לשפץ בת-מיקדש מקומיים. לסקוב רבי-התושייה, שעליו אמר פעם קצין הנדסה ראשי, "זה כן-אדם שתבוא אליו עם בעייה, הוא יתן לך תשובה", הוא האיש שהמציא את גשר-הגלילים, שעליו חצה צה"ל, במלחמת יוסי-הכיפורים, את תעלת סואץ.

למות בכבוד

נפטור ♦ בירושלים, ממחלת הסרטן, בגיל 55, **הפרופסור שרי שנה בירן**, נשיאת האיגוד האוני-קולוגי (העוסק בחקר גידולים) בישראל ומנהלת המכון האונקולוגי בבית-החולים הדסה בירושלים. בירן, ילידת תל-אביב ואם לשלושה בנים, נודעה בשיטות הטיפול החדשניות שאותן הציעה לסרטן השד (שזאת היתה התמחותה), שעיקרן הוא שימור השד — לא לכרות את השד כולו, אלא את האיזור הנגוע בלבד. בירן גם היתה אחת מרופא-העצמרת הבודדים שהת-בטאו בגלוי על זכותו של אדם למות בכבוד משאפסה התיקוה לרפא אותו.

נהג האוטובוס

נפטור ♦ באשקלון, ממחלת הצי

* לאיקוב של רמטכ"ל צה"ל המנוח חיים לסקוב, אך אביו של הפרופסור ראובן לסקוב, בעל צל"ש הרמטכ"ל על פעילותו כרופא צבאי במלחמת יוסי-הכיפורים.

הבת, בגיל 57, **אילן זלורי**, מי שהיה נהג אוטובוס אגד בקו 300, באפריל 1984, עת נחטף האוטובוס על-ידי שני צעירים ערביים, שהריגתם, משעצר האוטובוס בדיר אל-בלח שבמרכז רצועת-עזה, היתה ראשיתה של פרשת אוטובוס 300, שזעזעה, בסופו של דבר, את אושיות השב"כ. בעת פטירתו כבר היה הלוי, הילד הראשון של קיבוץ נען שבשפלה ובעצמו אב לשתי בנות, גימלאי של אגד.

בעל הקול

נפטור ♦ בירושלים, בגיל 67, כיום שבו נולד נכדו הראשון, **יעקב רודן**, טנור אופרה, שנודע במיוחד בתפקידו כאותלו. רודן, יליד רוסיה, שהשתלם בצעירותו באיטליה, היה במשך שנים הכוכב של האופרה הישראלית (20 תפקידים ראשיים ב-700 הצגות), עד שנישא לזמרת אמריקאית, יחד איתה כבש את בימות האופרה בארצות-הברית, באוסטריה, בגרמניה ובהולנד, בטרם שבו ארצה, על-מנת לנהל את המחלקה הווקאלית (והקולית) של האי-קדמיה למוסיקה בירושלים.

האחות הבכורה

נפטור ♦ בלוס-אנג'לס (והובאה לקבורה בירושלים), בגיל 74, **מרים גורן-באבר**, מן העיתונאיות הרא-שונות בארץ (כתבת מדינית של היומון הירושלמי המנוח דואר-היום). גורן-באבר, אחותו הבכורה של הרב שלמה גורן, מי שהיה רבו הראשי של צה"ל ורבה הראשי של ישראל, היתה ילידת פולין, בתו של בעל בית-דפוס, שהיה, בשנות ה-20, ממייסדי כפר-סדירים, מושב-החסידים בשולי עמק-יזרעאל. היא עשתה חיל בעיתונות, הגיעה ליומון ההסתדרות, דבר, ששלח אותה, בגיל צעיר, ככתבת לארצות-הברית, שבה נתקעה בימי מלחמת-העולם ושבה נשארה עד יום מותה, אחר שנישאה למהנדס איירונאוטיקה ישראלי שעבד בקליפורניה.

פגו לאלוף

נפטור ♦ בלונדון, בגיל 92, **פילדמרשל לורד הארדינג**, מי שהיה רמטכ"ל צבא בריטניה בראשית שנות ה-50 ולאחר מכן אחד המושלים הבריטיים האחרונים של קפריסין, כשזאת עוד היתה, בטרם קבלת עצ-מאותה, מושבת-כתר בריטית. שמו של הארדינג יצא לפניו, עת פיקד, במי-לחמת-העולם השנייה, בדרגת ברי-גאדיר (תת-אלוף), על הדיוויזיה הבריטית המשווריינת השביעית (עכ"ר) ברושי המידבר ("קרב המכריע נגד הגרמנים באל-עלמין שבמדינת המע-רבי של מצרים, קרב שהזווה את נקודת-המיפנה במערכה על צפון-אפריקה ושבו נפצע הארדינג מרסיסי פגיונות שגורה לעבר עמדת-הפיקוד שלו.

בכל המלחמות

נפטור ♦ בקנדה, בגיל 93, **סר ויליאם סמואל** ("אדם ללא חת") **סטיבנסון**, שנחשב לרבי-המרגלים הבריטי של מלחמת-העולם השנייה. סטיבנסון, בנו של בעל מינסרה בדרום קנדה, התגרב במלחמת-העולם הרא-שונה לחיל-האוויר המלכותי הבריטי, שבו היה לאגדה, בהפילו 26 מטוסים גרמניים, והיה, בין המלחמות, למי-לואלופ העולם באיגרוף לחובבים. במלחמת-העולם השנייה הפעיל 3000 איש ואשה שבתחילה היתה משימתם העיקרית לחשוף מרגלים גרמניים ואיטלקיים בשתי האמריקות ולאחר מכן לבצע מעשי-חבלה מאחורי קווי-האויב באירופה.

אם סימי שיטריט, הייתי נוערת ובכיתי

ללא היה ארו שיטריט קשור כל-כך בביתו, יתכן שהיה חי עד היום. אלא שהוא היה ילד עדין וילדותי, קשור מאוד בסינרה של אמה, ובשום אופן לא יכול היה ללון אף לילה אחד מחוץ לבית.

כאשר התגייס לצבא בגיל 18, התק-שה מאוד להיכנס למיסגרות הצבאיות הנוקשות. הוא מצא את מותו ארבעה ימים אחרי הטירונית.

בית-הדין הצבאי, שדן כמותו של ארו, שמע שתי גירסות. התביעה האשימה את רס"ר פיצה נאפסו ואת הרופא הצבאי הר"ר רפאל ממזלוב, כי גרמו למותו של ארו ברש-לנותם. לפי גירסה זו ברח ארו מהמחנה שבו הוצב באפריל 1987. הרס"ר נאפסו רדף אחריו בג'יפ צבאי ותפסו אחרי מאבק. ארו הוכנס לג'יפ, ובהורמנות הראשונה קפץ ממנו. לרברי התביעה נפצע ארו אנושות בנפילה זו, וכתוצאה ממנה מת אחר-כך בית-החולים. הרס"ר והרופא התרשלו, על פי כתב-האישום, באיבחון ובטיפול בחייל הצעיר.

סניגוריהם של הנאשמים העלו גיר-סה, שממנה עולה כי ארו נפצע בנפילה מאוחרת יותר. לדבריהם, הובא ארו למירפאה במצב תקין. אביו ואחיו, שהוזעקו למקום, לקחו אותו הביתה. בדרך נתנו לו טטירות, ואביו היכה את ארו נפל וראשו נחבט. כך, לרברי הסניגורים, נפצע ארו פציעה קטלנית. מכיוון שמדובר במישפט פלילי, ומי-כיוון שבלב השופטים נותר ספק איזו-גירסה היא הנכונה, זוכו הנאשמים. גם בית-המישפט הצבאי לעירעורים אישר באחרונה את הדיכוי.

מסוגר

ומסתגרת

למה וסימי (שימחה), הוריו של ארו שיטריט, הם אנשים צעירים וגאים. שניהם ילידי טבריה, ממי-שפחות ילדות-המקום. סימי היא בת למישפחה מרובת-ילדים, אשה נמוכה וצנומה. היא מלאת להט ומרץ. מאז מות בנה, מזה שנה שלמה, לא יצאה מהבית. היא הסתגרה. רק באחרונה התגברה לעבוד בספריית בית-הספר שבו למרת בתה, אלה. שבו למרת בתה, סימי ספרות, אך כנערתה למדה סימי ספרות, אך

מפקדיו של ארו

18, שברח מכל

בלידת בתה הקטנה, כיום בת 18, עברה סימי אירוע מוחי. מאז נפגעו שמיעתה וראייתה, אך היא השתקמה בכוחות עצמה, בהרבה כוח-רצון וב-חריצות רבה.

האב, שלמה, נולד גם הוא בטבריה. כאשר התגרשו הוריו נשלח לקיבוץ, שם גדל במשך שנים אחרות. בכחרותו רקד ריקודי-עם, ניגן ושר. הוא שירת בצבא שרות מלא, ולמד הפעלת ציוד כבד.

שנים רבות עבד כמפעיל ציוד בקיבוצי הסביבה ובמחצבות. כעת יש לו עסק עצמאי מצליח. "יש לו ידי-זהב", אומרת אשתו, "לכל אצבע יש מיקצוע נפרד." הוא חובב ריג ושיט. שלמה הוא אדם שתקן ומסוגר, ביישן, המדבר בקול חרישי.

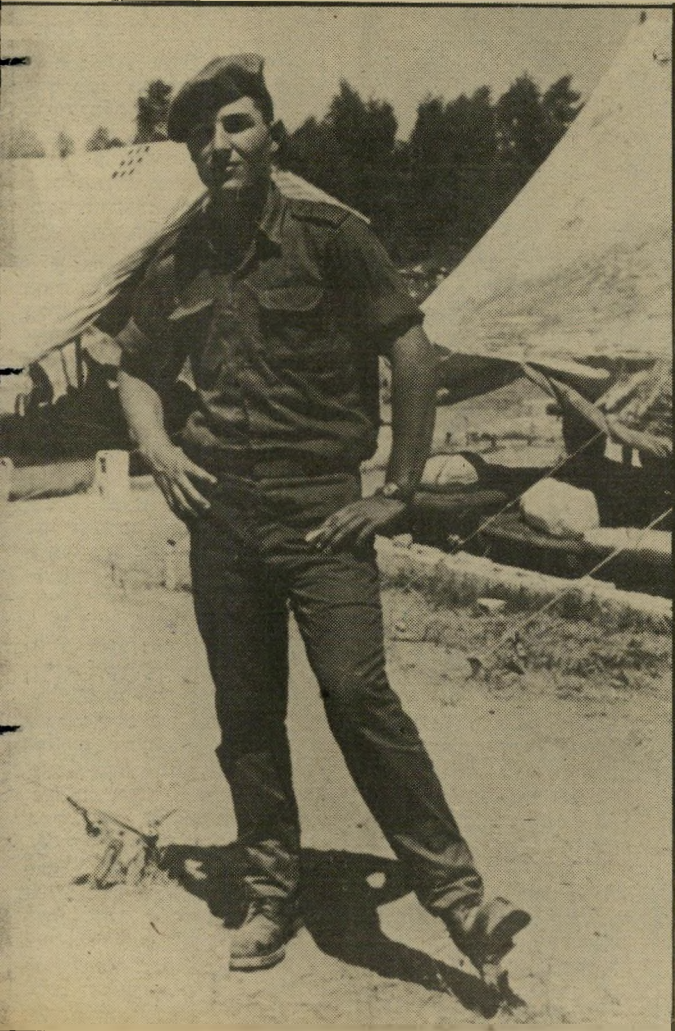
אף אחד מבני מישפחת שיטריט לא נתקל מעולם במישטרה, ולא הסתבך עם החוק.

אורגן

ומכון-כושר

הספק, שזיכה את הנאשמים, נפל כהר כבד על ראש הוריו של ארו. הם נותרו שכולים מבן אהוב, ומלאי זעם על שהאמת לא יצאה לאור. "אני מוכן ללכת להיפנוזה, למכונת-אמת, לכל דבר, כדי להוכיח שלא היכיתי את ארו!" אמר אביו שלמה להעוול-הזה. התיקשורת יצרה לאב ולבנו תרמית מעוותת. ארו צויד כנער מופרע, שר-לפי-סיכנים ותוקף-שוטרים. באחד העי-תונים אף נאמר עליו כי היה מ"נערי-רפול". לאב נוצרה תרמית של גבר אכזר, אלים, המכה את בנו.

רבעים ספורים בחברתו של שלמה שיטריט, גבר גדול, שתקן ובעל עיני-תכלת-דגניות, מספיקים כדי לשכנע כל אחד כי הוא לא הרים מימיו יד על אחר. בווראי שלא על בנו האהוב. שיט-רית-האב, יליד טבריה, בן למישפחה טבריינית מוריד-דורות, סיפר להעולם

האב סימי שירותו בצה"ל

הוא רקד בלהקה, ניגן בססופון ושרר.